
Univerzita za mřížemi. Katolická teologická fakulta nabízí studium i vězňům

---

Univerzita za mřížemi. Katolická teologická fakulta jako jediná nabízí studium i vězňům

Dvacet čtyři studentů Univerzity Karlovy se poněkud odlišuje od svých spolužáků. Na přednášky na [Katolickou teologickou fakultu UK](#), na které jsou zapsaní, si jen tak nezajdou, brání jim v tom mříže ruzyňské věznice. Už šestým rokem fakulta nabízí lidem ve výkonu trestu možnost přihlásit se ke studiu oboru teologické nauky v kombinované formě.

Katolická teologická fakulta UK tak ve spolupráci s Vězeňskou službou ČR pomáhá lidem, kteří se dostali do složitých životních situací. „Studium těmto lidem umožňuje vrátet se zpět možná k normálnějšímu životu, jaký vedli před tím, než skončili ve vězení. Toto je naprosto konkrétní a smysluplný příspěvek k adaptaci osob po výkonu trestu do společnosti,“ podotkl koordinátor celého projektu ThLic. Mgr. Jaroslav Lorman, Th.D., z Katedry teologické etiky a spirituální teologie KTF UK.

Fakulta nabízí studium prostřednictvím Vězeňské služby po všech mužských věznicích v republice. Kdo o obor projeví zájem, musí získat souhlas Vězeňské služby a projít fakultním přijímacím řízením, které probíhá přímo v Ruzyni. Když zájemce uspěje, přestěhuje se do pražské věznice na celou dobu studia. Může si pak určit, zda to dotáhne až ke státním bakalářským závěrečným zkouškám a zvýší si tak kvalifikaci, nebo studium ukončí před tím a získá alespoň certifikát o absolvování kurzu celoživotního vzdělávání.

Studovat ve vězení je velmi náročné a vyžaduje skutečně velké odhodlání. Vyučující sice docházejí několikrát za semestr na konzultace přímo do Ruzyně, vězni jsou však z velké části odkázáni na samostudium. Přístup k internetu v podstatě nemají a možnosti vězeňské knihovny jsou také velmi omezené, i když za dobu, co se tento program realizuje, se její fond stále rozšiřuje. Spoléhat se tak musejí především na pomoc svých blízkých, kteří jim potřebnou studijní literaturu donášejí. Přípravě a učení se pak musejí věnovat v celách, které sdílejí s několika dalšími lidmi, soukromí ani klid na studium tak nemají.

Stejně jako přijímací řízení a konzultace i zkoušky se konají za mřížemi. První student, který došel až ke státnicím, je však skládal přímo na fakultě. „Státnice se musejí dělat na fakultě, náš první absolvent už měl povolené vycházky, takže to nebyl problém, v jiném případě by však studenta musela na fakultu dopravit eskorta,“ připustil Jaroslav Lorman.

Lidé ve výkonu trestu za organizaci studijního programu platí 10 tisíc korun ročně, z čehož fakulta hradí náklady spojené s jejich studiem. Řada zájemců o studium je však ve velmi špatné finanční situaci, i tato částka může být proto překážkou v tom, aby se o účast v programu ucházeli. Proto Jaroslav Lorman připravuje zavedení zvláštního fondu, do kterého budou moci zájemci přispívat na školné vězňů, kteří se chtějí vrátit zase na správnou cestu.

Mezi stávajícími studenty jsou odsouzení za majetkovou i násilnou trestnou činnost. Důvody, proč se pro studium rozhodli, jsou různé. „Je mezi nimi řada těch, kterým životní situace, do které se dostali, umožnila určitým způsobem se rozpomenout na svou víru. Pár jich ve vězení prožilo náboženskou konverzi. A několik z nich chce studovat prostě proto, že mají tu možnost. Otevřeně vám řeknou, že by je studium teologie v jiném případě ani nenapadlo, v jejich situaci jim ale přináší příležitost, jak se setkat s jinými lidmi než jen s těmi ve vězení, přiměje je k duševní činnosti. Kdyby se nabízely i jiné obory, sáhli by pravděpodobně po něčem jiném,“ podotkl Jaroslav Lorman a upozornil, že by se i jiné fakulty mohly do tohoto projektu zapojit. Například ženám ve výkonu trestu se žádný podobný vzdělávací program nenabízí.

„Já sám vedu kurz etiky, což je v této souvislosti o to zajímavější. Je to super práce, jsou to chlapi, kteří si z velké části vůbec na nic nehrají, a přitom jsou výkonnostně naprosto srovnatelní s běžnými studenty kombinovaného studia. Mám dokonce dojem, že je to zajímavá víc než leckteré běžné studenty,“ usmíval se Jaroslav Lorman.